

med Forsæt har fortiet det, saa forelaa Opdagelsen heraf i det paagældende Øjeblik, og saa burde Ministeren den Gang have afskediget Dr. Muus. Der er nemlig intet kommet frem senere. I saa Henseende er det ikke vejledende, naar det staar i Redegørelsen: „Det er nu ved Vidneførsel oplyst, af Medlem af Direktionen; Lensbaron Rosenørn-Lehn o. s. v.“; thi det maa jo være oplyst for Ministeren den 18. eller 17. Januar. Jeg ved ikke, hvorfor det skal stilles op i Redegørelsen som noget, der nu er oplyst, thi det forelaa bekendt for Ministeren den 17. Januar, og er Fortielsen Afskedigelsesgrund, hvilket Ministeren maa afgøre, da havde det været naturligt, at Ministeren den Gang afskedigede Dr. Muus.

Det forekommer mig, at ingen, der undersøger denne Sag, kan benægte, at Dr. Muus har sine store Fejl. Man har henført dem til forskellige Punkter; jeg for mit Vedkommende mener, at den væsentligste Fejl ligger paa det Punkt, som jeg før fremførte. Derfor maa jeg sige, at det forekommer mig ganske urimeligt, at Læger eller andre ville dække over denne Fejl, thi den forekommer mig at være øjensynlig. En anden Ting er naturligvis den Dom, som Ministeren her har fældet over Dr. Muus. Om den kunne Folk, der ikke kende Dr. Muus og ikke have staaet i Embeds- eller Forretningsforhold til ham, ikke dømme. Men naar Ministeren lægger sin Redegørelse frem, maa enhver sætte sit Spørgsmaalstegn ved den Konklusion, som Ministeren vel ikke selv har draget i sin Redegørelse, men som enhver kan se maa være Ministerens Konklusion. Herved kan man jo neppe rokke. Men det forekommer mig ikke, at denne Begivenhed er af en saadan Art, at der — som foreslaaet — kan være Tale om en Boykoting i det paagældende Forhold.

Jeg vil yderligere med Hensyn til den omtalte Erklæring af 2. August sige, at jeg ikke kan se, den rammer Dr. Muus fældende, naar han har den Opfattelse, at det, der den Gang forelaa, ja, naar han endogsaa har den Opfattelse, at det, der foreligger efter Forhørene, ikke kommer i den Grad ind under Begrebet Misbrug af Alkohol, at det er nødvendigt, at det medfører den paagældendes Afskedigelse. Der er her en Forskel i Opfattelsen af, hvad Misbrug af Alkohol er, og jeg gad vist, om der ikke i det hele taget, naar man undersøger det nærmere, er en meget stor Forskel i Opfattelsen af dette

Forhold. Der er mange Tilfælde, som jeg kalder Misbrug af Alkohol, som andre ikke vilde kalde det. Der er overordentlig mange Gradationer i dette Forhold. Det kunne vi ikke komme ind paa her. Spørgsmaalet er, om det, Dr. Muus kalder Misbrug af Alkohol, maa lægges til Grund for Bedømmelsen af, hvorvidt Erklæringen er urigtig eller ej. Men her vilde det være interessant at faa at vide, om der i Tiden efter, at Paamindelsen blev given, og indtil Redaktør Reventlows Klage fremkom, var kommet Sundhedsstyrelsen eller Dr. Muus noget for Øre vedrørende Læge Langhoff. Der er, som jeg sagde før, ingen Tvivl om, at Redaktør Reventlow i det væsentlige har Ret i sin Klage. Det er kun ejendommeligt, at saadanne Klager, naar Forholdet har strakt sig over flere Aar, ikke tidligere ere komne frem, at der ikke har været Besværinger fra Patienter over dette Forhold. Men det diskulperer selvfølgelig ikke Dr. Muus.

Endnu vil jeg til Slutning blot sige, at jeg ikke finder det heldigt, at den højtærede Minister, før Dr. Muus blev afskediget, har tilbudt Etatsraad Hoff Embedet. Selvfølgelig havde den højtærede Minister, hvis han i en fuldstændig fortrolig Samtale med Hoff havde talt om Embedet, Lov dertil. Fortrolige Samtaler ere fortrolige Samtaler. Men Ulykken er, at den Samtale, Justitsministeren har ført med Etatsraad Hoff, for saa vidt ikke var fortrolig, som Indholdet af den var ude, før Dr. Muus blev afskediget. Og jeg synes egentlig ogsaa, det var ganske unødvendigt, thi Dr. Muus er jo ikke bleven afskediget, fordi Justitsministeren først har sikret sig en Efterfølger. Det er klart, at han er afskediget uden Hensyn til, om der vilde komme nogen Efterfølger, eller hvem det blev. Men saa er det uheldigt, og det har desværre vist sig at være uheldigt, at Ministeren ved sin Fremgangsmaade bidrager til at drage en Mand paa en for ham uheldig Maade ind i denne Polemik. Man kan, forekommer det mig, ikke være forsigtig nok, naar man staar overfor et saa vanskeligt Tilfælde som dette. Den højtærede Forsvarsminister var ingenlunde forsigtig, da han for nylig skred til Afskedigelse af en højtstaaende Embedsmand. Naar der er foregaaet Forhold, som have berørt ham personlig, et Aar i Forvejen, kan han ikke være for forsigtig for ikke at faa et Skær over sig af at foretage noget, som har Partiskhedens Præg. Saaledes forekommer det